

har den højtærede Konseilspræsident og Krigsminister noget misopfattet, hvad der er en civil Krigsministers Opgave. Jeg siger udtrykkelig: en civil Krigsministers. En civil Krigsminister er en Slags *contradictio in adjecto*, en Selvmodsigelse, der skyldes selve Tillægsordet. Man fortæller, at naar Dyrepasserne for vilde Dyr gaa ind til disse, maa de altid have samme Dragt paa, idet Dyrene ere rolige, naar de se den samme Dragt. Saaledes gaar det ogsaa med en civil Krigsminister. Naar man hver Dag skal vove sig ind i Antimilitarismens Løvebur, maa man ikke have en Uniform paa, der kan skræmme Dyrene — om Forladelse: Antimilitaristerne. Derimod er det ikke en civil Krigsministers Opgave at træffe militære Bestemmelser. Han er Mellemløbet og kan virke meget godt og gavnligt ved at være Mellemløbet mellem denne højst civile Forsamling og Hæren. Men saa snart han optræder i Ordets alleregentligste Forstand som Generalernes overordnede, kommer han efter min Mening ud over de naturlige Grænser for sin Opgave. Det undrer mig i højeste Grad, at det netop skulde passere en Mand som den nuværende Konseilspræsident, en Mand, som ellers i hele sit Syn er fuldstændig borgerlig. Ligesom man i sin Tid sagde om Louis-Philippe, at han var en „roi citoyen“, en Borgerkonge, vil jeg til Ros for den højtærede Konseilspræsident sige, at han er en Borgerminister. Han frembyder det Særsyn i dansk Politik virkelig at være i Overensstemmelse med sit Program, nemlig med det Program, han udviklede, første Gang han som Konseilspræsident talte i det danske Folketing, nemlig, at han vilde være „paa det jævne“. Det synes mig virkelig ogsaa at være lykkedes ham at give hele sit Ministerium det Præg, at det er paa det jævne. Dette synes jeg er godt og fortræffeligt. Men hermed synes jeg ikke det stemmer — og derfor har det undret mig —, hvad den højtærede Konseilspræsident qua Krigsminister har foretaget sig overfor Generalerne. Ja, havde den højtærede Krigsminister været som en tidligere Krigsminister, om hvem der blev sagt, at hans militære Kundskaber symboliseredes i hans Dragt og kunde udtrykkes med Visens Ord: Hans Klædedragt var let, han gik kun med Kasket — saa var det en anden Sag. Men den nuværende Krigsminister har netop i saa Henseende, man kunde sige, holdt sig til den bløde Hat, med andre Ord, været fuldstændig kemisk fri for alt, hvad der smagte af at ville agere militær over-

sagkyndig. Og dette er jo naturligt, thi, som sagt, i denne Sammenhæng er Ansvar og Ansvar to forskellige Ting. Den højtærede Minister siger: Jeg tager Ansvaret. Men hvad mener den højtærede Minister dermed? Han mener, at han tager det konstitutionelle Ansvar, andet kan han ikke mene. Det konstitutionelle Ansvar, hvad vil det sige? Det vil sige, at hvis den højtærede Minister bliver anklaget for Rigsretten — hvad jeg nu ikke tror, han gør —, vil han møde og forsvare sig der. Naa ja, men det er i denne Sammenhæng ikke saa meget værd. Der er et andet Ansvar, der er langt betydningsfuldere, det reelle Ansvar overfor Folk og Land, Ansvaret for, at den trufne Bestemmelse, naar der kommer Krig, er rigtig. Dette viser, at en civil Krigsminister er noget andet end en almindelig Krigsminister, en Krigsminister, der kommer fra Hæren. Thi i et saadant Tilfælde kan og vil den nuværende Krigsminister i intet Øjeblik falde paa at tage det reelle Ansvar. Han vil dog ikke sætte sig i Spidsen for den danske Armé. Altsaa, i Farens Stund, naar det kniber, er det ikke ham, men andre, der komme til at bære det reelle Ansvar. Maa saa disse andre, de kommanderende Generaler, der komme til at bære dette betydningsfulde Ansvar, ikke have Lov til overfor Befolkningen at sige, hvorledes de se paa Sagen? Det forekommer mig, at det oven i Købet er deres Pligt. Det er fuldstændig misvisende at sige, at de skulle lystre, som den yngste Rekrut i Geledet skal lystre, — nej, man skal lystre helt op til dem, der have det reelle Ansvar, dem, der i Farens Stund skulle bære det reelle Ansvar overfor Folk og Land. Over dem er der i Virkeligheden, naar det kniber, naar Hæren træder i Funktion, det vil sige, naar der kommer Krig, faktisk ingen overordnet, som de skulle lystre, heller ingen Krigsminister!

Nu vil jeg gerne indrømme for den enes Vedkommende, General Arendrup, at han har brugt et uforsigtigt Udtryk eller en mærkelig Vending. Men der er jo ogsaa andre Embedsmænd, der, efter hvad man har talt om, for nylig have brugt mærkelige Vendinger. Naa, jeg kan godt forstaa — hvis jeg et Øjeblik maa dvæle ved Dr. Sylow —, om man i Socialdemokratiet, hvor man er saa ømtaalelig og saa delikat i sin Ytringsmaade, bliver i høj Grad stødt over saadanne Udtryk. Jeg kan forstaa, at det generer det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgerbjerg) og det Blad „Social-Demokraten“, som — uh! — er saa fint i sin Udtryksmaade. Men for os andre,